

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

GELUK BIJ EEN ONGELUK

Kluchtig blijspel in 2 bedrijven

door

Dave Freeman

Vertaling : René van Vooren

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr. 1977

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

Roland Dingemans (Roland Dickerby)
Steff Uitenboogaard (Sidney Floyd Pucker)
Julia Dingemans (Julia Dickerby)
Odette Van Verre (Olivia De Vere)
Rosalie Hagemeyer (Vanessa Harbinger)
Meneer Hordijk (Hooper)
Brigadier Kamphorst (Sgt.Campbell)

DECOR

Het stuk speelt zich af in de ontvangsthall van een gezondheidsinstituut, dat gesitueerd is in een oude verbouwde boerderij.

Links op de achtergrond is een overdekte doorgang naar een besloten terras, dat van links naar rechts loopt. Aan de linkerkant gaat het naar de tuin en aan de rechterkant gaat het naar de sauna en het zwembad. De achterkant van het terras heeft glazen ramen die uitkijken op de tuin.

Links op de voorkant is een kleine receptie met daarachter een sleutelbord.

Links op de achtergrond zijn een paar jaloezie-deuren, waarachter zich een kast bevindt. Daarnaast is een doorgang die naar een ander gedeelte van het huis gaat, de behandelkamer en de achterdeur naar de tuin.

Op de achtergrond links staat een luxe drinkwaterautomaat, met een rek met kartonnen bekers ernaast. Er hangt een bordje bij: "Gratis Brunsum's bronwater".

Op de achtergrond in het midden bevindt zich een grote ouderwetse open haardparty.

Rechts op de achtergrond staat een smal ladenkastje. Daarnaast een deur met het opschrift: "kantoor".

Er staat een driezitsbank en een grote houten fauteuil.

E E R S T E B E D R I J F

De tijd: acht uur 's avonds op een zomerse avond.

(Als het doek opgaat zien wij een etalagepop op de voorgrond staan. Ze is aangekleed als een slordig uitziende chef-kok. De pop staat rechts op de voorgrond met het gezicht naar de zaal. Om zijn nek hangt een grote menukaart waarop staat :

SPECIAL MENU

Biefstuk met niertjes
Rundvlees in bladderdeeg
Balkenbrij
Vruchtenpudding
Thee of Koffie

(Naast de pop staat een oude gedeukte koffer.

Odette komt op vanuit de tuin, de kamer binnen. Zij is een chique geklede vrouw op middelbare leeftijd met een zekere autoriteit. Zij ziet de pop staan en blijft met onzekerheid staan.)

ODETTE : Goedenavond. *(Zij wacht vergeefs op antwoord en verheft haar stem.)* Ik zei "goedenavond". Bent u door het bureau gestuurd? *(Wacht een ogenblik en gaat dan nog harder praten.)* Kunt u mij verstaan? *(pauze)* Oh, mijn hemel. Dat is net wat wij nodig hebben... een dove chef-kok. *(Zij loopt er naartoe en ziet nu pas dat zij tegen een pop staat te praten. Ze bekijkt de pop van boven naar onderen en op dat moment komt Julia van links op. Zij is een goed uitziende vrouw met een lief karakter.)*

JULIA : Oh, dat is niets bijzonders, moeder. De mannen hebben dat hier laten staan.

ODETTE : Welke mannen?

JULIA : De mannen van het veilinghuis.

ODETTE : Maar wat stelt het voor?

JULIA : Nou ja, het is een soort reclame voor een restaurant. Het stond buiten met dat menu.

ODETTE : Ik kan mij absoluut niet voorstellen, waarom Roland dit gekocht heeft.

JULIA : Nou, hij wilde het eigenlijk niet kopen. Er zat een fout in de veilingnummers. Roland dacht dat hij zat te bieden op een keukentafel.

ODETTE : Ik wist wel dat het fout zou gaan, als Roland in zijn eentje naar zo'n veiling zou gaan. Wat heeft hij nog meer voor rommel gekocht?

JULIA : Ach eh... een paar kleine dingen... zoals deze koffer.

ODETTE : En wat zit daar in?

JULIA : Geen idee. Ik heb hem nog niet open gemaakt.

ODETTE : *(wijst op de pop)* Wij kunnen dit hier niet laten staan. Wij worden verondersteld een vegetarisch gezondheidsinstituut te leiden en het laatste dat wij nodig hebben is een reclame voor balkenbrij en vruchtenpudding. Dat heb ik zelf ook al jarenlang niet meer gegeten.

(Odette pakt de menukaart van de pop en loopt naar de receptie. Zij legt de kaart ondersteboven op de balie. Julia bukt om de koffer te openen.)

JULIA : Ik weet niet eens wat balkenbrij is.

ODETTE : Dat is ook een ouderwets gerecht. Het is een soort gerecht van meel, stukjes vet en vleesnat. *(Julia maakt de koffer open en haalt er een groenachtig servet uit.)* Wat is dat in godsnaam?

JULIA : Het lijkt wel een servet... en er zit ook nog een of ander oud herenkostuum in...

ODETTE : Niet aanraken, Julia... Doe dat deksel dicht, voor dat er iets engs uit komt. Het zit vol met mot en schimmel.

JULIA : Ja, het voelt ook vochtig aan. *(Zij doet het deksel weer dicht.)*

ODETTE : Het droogt gauw genoeg op, in de vuilverbrander.

JULIA : Ik denk, dat dit allemaal van één of ander restaurant vandaan komt.

ODETTE : Dan hoop ik maar, dat ik er nooit gegeten heb. Hij zal wel dronken geweest zijn, toen hij die rommel kocht. Heeft hij 's middags weer in die kroeg gezeten?

JULIA : En wat dan nog?

ODETTE : Goed, ik mag mij er niet mee bemoeien... hij is jouw man en als hij zich eerst vol laat lopen met bier en dan naar een veiling gaat en...

JULIA : *(Valt haar in de rede. Lichtelijk beledigd.)* Luister goed, moeder, voordat jij verder gaat met Roland te beledigen...

ODETTE : Beledigen? Ik beledig hem niet. Dat weet je wel, Julia. Ik heb nog nooit een woord gezegd over die echtgenotes van jou... Over niet één!

JULIA : Wat bedoel je met "over niet één"? Het klinkt wel alsof ik er een hele reeks heb gehad. Het waren er maar twee... Steff en Roland.

ODETTE : Nou, dat vind ik anders op jouw leeftijd genoeg.

JULIA : Moeder, ik ga daarover met jou niet in discussie. Ik heb het veel te druk. Wij hebben het grote Zomeravondbal en wij hebben personeelsgebrek... Ik heb dus verder geen tijd.

ODETTE : Waar is Roland dan? Waarom helpt die niet mee?

JULIA : Hij helpt ook mee. Hij is aan het trimmen met de gasten.

ODETTE : *(kijkt op haar horloge)* Nog zo laat op de avond?

JULIA : Ja, nog zo laat op de avond. Hij moest ze eerst verzamelen en ze daarna tot actie aansporen.

(De waterautomaat maakt opeens het geluid van een scheepshoorn en daarna het geluid van klotsend water.)

ODETTE : Oh, daar heb je dat vreselijke ding weer. D'r is iets helemaal fout met dat bronwater. Wij moeten dat laten nakijken.

(Odette loopt naar het apparaat en begint er aan te prutsen. Julia pakt de pop, zet die in het kantoor en sluit de deur. Het bronwater blijft borrelen en vreemde geluiden maken.)

JULIA : Niet aankomen, moeder. Je maakt het alleen maar erger.

ODETTE : Ik heb Roland al gevraagd er naar te kijken, maar dat heeft hij blijkbaar nog niet gedaan.

JULIA : Hij kan er ook niets aan doen. Daar moet een loodgieter bij komen. *(zij gaat naar links af)*

ODETTE : Dan moeten wij er gauw één bellen.

(Odette loopt naar de balie, draait de menukaart om en kijkt er nog een keer naar. Dan gaat zij ermee links af. Roland komt met Hordijk via de tuin binnen. Roland heeft een gemoedelijk karakter, maar is een fantast. Hordijk is op middelbare leeftijd en een beetje zwaar gebouwd. Zij hebben allebei joggingpakken aan en komen in looppas binnen.)

ROLAND : Eén twee drie... één twee drie... stop maar... dat is genoeg.

(Roland staat rechtop en haalt diep adem maar Hordijk valt van vermoeidheid tegen de receptie-balie aan.)

HORDIJK : Ik kan niet meer.

ROLAND : Dat kunt u wel.

HORDIJK : Helemaal niet. Waarom ben ik uitgekozen? Waarom ben ik de enige die moest joggen?

ROLAND : Omdat u zich gedrukt hebt van de ochtend-oefeningen en de middag-oefeningen en omdat u de hele dag nog geen beweging hebt gehad.

HORDIJK : Hoe weet jij dat nou?

ROLAND : Uw vrouw kwam ons dat vertellen. Zij zei dat u de hele dag op uw bed had gelegen en zij had het gevoel dat u geen waar voor uw geld kreeg.

HORDIJK : Zij probeert mij kapot te maken.

ROLAND : Onzin, meneer Hordijk, zij probeert u juist in goede gezondheid en in top conditie te krijgen.

HORDIJK : Ik was in goede gezondheid en in top conditie, voordat ik zonodig van haar hier naartoe moest komen. Kijk 's hoe ik eruit zie... ik voel me belabberd... ik ben niet alleen uitgeput, maar ik sterf ook nog van de honger. Oh, mijn God, wat heb ik een honger!

ROLAND : Gaat u dan terug naar uw bungalow, neem een lekkere douche, even scheren en u bent weer helemaal fris voor het grote Zomeravond-bal.

HORDIJK : Bal? U gelooft toch niet, dat ik ga dansen? Ik kan nauwelijks op m'n benen staan. Ik wil eten. Ik wil mijn diner.

ROLAND : Er is vanavond geen diner.

(Hordijk schrikt hier zo van, dat hij overeind krabbelt en Roland bij zijn jack pakt.)

HORDIJK : Wat...!? Wat zei jij daar?

ROLAND : Inplaats van het diner hier, hebben wij een open buffet tijdens het bal. Als u daar naartoe gaat, kunt u er gebruik van maken.

HORDIJK : Mag ik dan zoveel eten als ik wil?

ROLAND : Binnen bepaalde grenzen... ja.

HORDIJK : Is het lekker eten?

ROLAND : Natuurlijk is het lekker eten. Gaat u zelf maar kijken. Het buffet staat in de gymnastiekzaal.

HORDIJK : (*bromt*) Als jij me toch in de maling neemt, Dingemans...

ROLAND : Waarom zou ik u in de maling nemen? Kom, vooruit, in looppas daar naartoe... één twee drie... één twee drie...

(Hordijk wankelt naar buiten en verdwijnt in de tuin. Roland blijft het type van een sporttrainer, totdat Hordijk weg is en zakt dan langzaam in elkaar. Hij waggelt naar de bank en met een diepe zucht ploft hij er languit op neer. Odette komt van links weer binnen.)

ODETTE : Beste Roland...

ROLAND : (*wazig*) Ja, Odette.

ODETTE : Waarom lig jij uitgevloerd op de bank?

ROLAND : Ik ben niet uitgevloerd, Odette. Integendeel.

ODETTE : Wat doe je dan?

ROLAND : Yoga.

ODETTE : Yoga?

ROLAND : Yoga.

ODETTE : Het ziet er volgens mij niet uit als yoga.

ROLAND : Dit is ook een nieuwe vorm van yoga. Deze positie is een variatie op eh... hoe heet die bloem ook al weer?

ODETTE : De Lotus?

ROLAND : De Lotus, ja precies. Dit is de Lotus houding.

ODETTE : Het lijkt er niet op. In de Lotus houding zit je rechtop met je hielen onder je lichaam.

ROLAND : Oh ja... ja... dat is de **levende** Lotus. Dit is de **stervende** Lotus. Ik ben de stervende Lotus, Odette... ik ben gesnoeid. Ik ben verwoest.

ODETTE : Ik heb nog nooit zulke flauwe kul gehoord.

ROLAND : Dan moet je 's meer met mij praten.

ODETTE : Ik heb net die vreselijke etalagepop gezien, die jij gekocht hebt.

ROLAND : Aja. Die heb ik voor een paar centen op de kop getikt. Er waren geen andere gegadigden.

ODETTE : Dat verbaast mij niets.

ROLAND : Ik denk dat ik 'm met winst weer kan verkopen.

ODETTE : Het interesseert mij niet wat jij met dat ding doet, als de gasten 'm maar niet zien... en nu ik het er toch over heb... ik heb ook liever niet, dat ze jou daar zo zien liggen.

ROLAND : Er zijn hier helemaal geen gasten. Die zijn allemaal op het dansfeest.

ODETTE : Er komen vanavond twee nieuwe gasten aan en ik wil niet dat zij jou daar zien liggen.

ROLAND : Oh, dat zijn de Hagemeyers. Dat is oké. Die ken ik goed... dat wil zeggen, ik ken hem. Een oude collega van me.

ODETTE : Oh, nog meer verzekeringsmensen.

ROLAND : Nou, die krijgen bij ons een speciale korting. Wat is daar verkeerd aan?

ODETTE : Daar is niets verkeerd aan. Ik dacht alleen dat, na wat er gebeurd is, jij het een beetje pijnlijk zou vinden.

ROLAND : (*staat op van bank*) En wat bedoelt mijn lieve schoonmoeder daarmee?

ODETTE : Oh niets, beste jongen, helemaal niets.

ROLAND : Oh, jawel. Jij bedoelt met "na wat er gebeurd is" de tijd dat ik in de verzekeringen zat.

ODETTE : Als jij je er niet voor schaamt, waarom begin je er dan over?

ROLAND : Ik schaam mij er niet voor. Ik geef volmondig toe, dat ik Steff, Julia's eerste man, een hele hoge levensverzekering heb aangesmeerd.

ODETTE : Met een dubbele uitkering in geval hij om het leven zou komen bij een ongeluk.

ROLAND : Precies... en toen dat gebeurde, was het tragisch... heel tragisch.

ODETTE : Gezien het feit, dat Steff een oplichter was en uit een heel verkeerd milieu kwam, was het achteraf niet eens zo'n tragedie.

ROLAND : Voor jou niet. Jij was zijn schoonmoeder. Maar wat dacht je van de verzekeringsmaatschappij. Hij had pas een termijn betaald. En daarbij hebben ze nooit zijn lichaam teruggevonden.

ODETTE : Dat is niet zo verwonderlijk. Hij is de afgrond in gereden en kwam in een loods vol explosieven terecht.

ROLAND : Daar waren ze niet blij mee, Odette.

ODETTE : Ik denk, dat hij er ook niet zo blij mee geweest is.

ROLAND : Maar ze hebben toch betaald.

ODETTE : Ja, uiteindelijk wel.

ROLAND : En ik mag wel zeggen, dat ik hard gevochten heb om de belangen van Julia te verdedigen.

ODETTE : Ja, dat heb je heel goed gedaan.

ROLAND : Ik heb er persoonlijk op toegezien, dat Julia die hele uitkering in handen kreeg.

ODETTE : En toen ben jij met haar getrouwd.

ROLAND : En wat is daar verkeerd aan? Wij werden verliefd op elkaar.

ODETTE : Dat zal niemand ontkennen, Roland. Ik hoop alleen, dat jouw vroegere collega's ook tevreden zijn.

ROLAND : Alsjeblieft, Odette! Die hebben daar heus geen problemen mee. Ik heb een verzekering aan Steff verkocht. Steff gaat dood en zij betalen uit... nou ja, nadat zij ons ongeveer negen maanden lang ondervraagd hebben. Als zij iets verdachts hadden ontdekt, dan verzeker ik je, dat Henk Hagemeyer hier heus niet had komen logeren. Of wij nu korting geven of niet.

ODETTE : Nou ja, dan is er verder niets aan de hand. Maar kom, ik ga maar eens kijken of dat orkestje al gearriveerd is.

ROLAND : Welk orkestje heb jij uiteindelijk genomen?

ODETTE : Een Jazz-orkestje, genaamd "De Swingende Smerissen".

ROLAND : De Swingende Smerissen?

ODETTE : Ja, dat zijn vier plaatselijke agenten, die doen dat voor hun lol.

ROLAND : Dat is ook beter. Zijn ze tenminste van de straat af.

ODETTE : En om eerlijk te zeggen, kun je ook beter zo'n orkestje van politieagenten nemen. Dan weet je tenminste zeker dat ze geen stickies bij zich hebben.

ROLAND : Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn. Misschien hebben ze net een partijtje in beslag genomen.

ODETTE : Jij hebt ook altijd wat.

(Odette gaat af via de tuin. Roland gaat net weer op de bank liggen als Julia van links binnenkomt. Zij loopt naar de bank.)

JULIA : Voel jij je wel goed, schat?

ROLAND : Jawel, ik ben alleen doodop.

JULIA : Arme schat.

(Roland gaat rechtop zitten en zij gaat naast hem zitten en legt zijn hoofd in haar schoot.)

ROLAND : Ik ben niet geschikt voor dit leven, Julia. Al dat gezondheidsvoedsel en die training. Ik ga er kapot van.

JULIA : Dat is niet waar, schat. Jij ziet er al een stuk beter uit dan toen wij deze zaak kochten.

ROLAND : Eerlijk?

JULIA : Absoluut.

ROLAND : Maar ik voel me niet beter.

JULIA : Omdat jij je niet meer kunt herinneren hoe slecht jij je daarvoor voelde.

ROLAND : Dat is helemaal mooi! Ik heb niet alleen zere voeten en een vermoeide rug, maar ik begin ook mijn geheugen te verliezen.

JULIA : Jij hebt gewoon een vervelende dag gehad.

ROLAND : Dat heb ik, ja. Dat kan ik mij in ieder geval nog heel goed herinneren.

JULIA : Al die moeite op de veiling, toen jij een bod uitbracht op het verkeerde artikel.

ROLAND : Ik wou maar dat jouw moeder die pop niet had gezien.

JULIA : Nou ja, zij heeft alleen die pop en die koffer gezien. Van die andere dingen weet zij niets af.

ROLAND : Oh, mooi zo. Wat heb jij met die opgezette kameel gedaan?

JULIA : Ik had gevraagd of die mannen hem in de sauna wilden zetten, maar hij was te groot. Hij staat nu aan de rand van het zwembad.

ROLAND : Laat het haar alsjeblieft niet zien! Dan gaat zij helemaal door het dak!

JULIA : Zij ziet 't heus niet. Ik heb de lamp los gedraaid. Maar wat ga jij er mee doen?

ROLAND : Oh, ik breng 'm weer naar de volgende veiling.

JULIA : Maar zal iemand 'm ooit kopen?

ROLAND : Dat heb ik toch ook gedaan?

JULIA : Jij voelt je hier toch niet ongelukkig, hé schat?

ROLAND : Niet zolang ik jou nog heb.

JULIA : Oh, ik hou van jou.

ROLAND : En ik hou ook van jou.

(Zij omhelzen elkaar als Odette via de tuin binnenkomt met een plastic tas in haar handen. Ze kucht.)

ODETTE : Roland, kan ik jou even spreken.

ROLAND : Ja, Odette?

ODETTE : *(Houdt de plastic tas omhoog)* Mevrouw Hordijk heeft mij gevraagd dit veilig op te bergen. Het is van haar man.

ROLAND : Van haar man?

ODETTE : Ja, die had dit in zijn koffer verstopt. Zij ontdekte het en heeft het meteen in beslag genomen.

ROLAND : Oh. Wat zit er in? Porno-blaadjes?

ODETTE : Een kilo blok met chocoladewafels.

JULIA : Alweer? Ik begrijp werkelijk niet, waarom zij hier komen. Als zij hier weggaan zijn ze geen kilo afgevallen, maar geven ons de schuld.

ODETTE : Het zijn de mannen die het doen, liefje. Vrouwen hebben veel meer wilskracht.

ROLAND : Dat is niet waar. Ik was ook altijd gek op chocolade, maar sinds wij deze zaak hebben, heb ik geen snoep aangeraakt. Is dat wilskracht of niet?

ODETTE : Goed dan. Julia, wil jij dit ergens achter slot en grendel doen.

JULIA : Ja, geef maar hier. *(Ze neemt de plastic tas en legt deze op de balie van de receptie.)*

ODETTE : Oh, tussen haakjes, heb jij er nog iets aan gedaan om een chef-kok te vinden?

ROLAND : Nou, er heeft wel een man gebeld voor die baan, maar hij klonk niet erg overtuigend.

ODETTE : Hoe bedoel je dat?

ROLAND : Zijn stem klonk een beetje... ja, een beetje merkwaardig.

JULIA : Een beetje vreemd?

ROLAND : Nee, niet vreemd. Maar hij sloeg wel wartaal uit.

ODETTE : Je kunt zo'n man niet door de telefoon beoordelen. Had hem maar even aan mij gegeven.

ROLAND : Dat had ik ook al gedacht. Ik heb hem ook gevraagd terug te bellen... als hij vrijkomt.

JULIA : Als hij vrijkomt?

ROLAND : Ja. Hij zei dat hij nu gevangen werd gehouden in een vliegende schotel. *(Hij gaat links af. Julia doet de plastic tas in de kast en doet de deur dicht.)*

ODETTE : Ik geloof er geen woord van wat Roland zegt. Waarom verzint hij altijd van die rare verhalen.

JULIA : Ach, dat vindt hij nu eenmaal leuk. *(zij gaat links af)*

(Op dat moment komt Rosalie Hagemeyer binnen met een koffer. Rosalie is van middelbare leeftijd, ziet er goed uit en is niet super-intelligent.)

ROSALIE : Oh, goedenavond. Mijn naam is Hagemeyer. Ik neem aan, dat u ons verwacht.

ODETTE : Hagemeyer ja, maar natuurlijk. Hoe maakt u 't? Welkom op ons Slim Centre. Ik ben Odette van Verre. Ik maak deel uit van de directie.

ROSALIE : Dan moet u de schoonmoeder van Roland zijn.

ODETTE : Inderdaad.

ROSALIE : Wat enig voor u.

ODETTE : (*Weet niet zeker wat zij bedoelt.*) Hoe goed kent u Roland?

ROSALIE : Wij hebben elkaar nooit ontmoet.

ODETTE : Dat dacht ik al.

ROSALIE : Maar mijn man heeft het vaak over hem. Zij waren collega's, toen Roland nog bij dezelfde verzekeringsmaatschappij werkte.

ODETTE : Ach ja, natuurlijk. Is uw man er ook?

ROSALIE : Hij werd opgehouden. Maar hij komt hier straks met de trein naartoe.

ODETTE : Dan kunnen wij beter wachten tot dat u beiden hier bent, voordat wij met de eerste fase beginnen.

ROSALIE : Oh, dat klinkt nogal ingewikkeld.

ODETTE : Oh, het is niets bijzonders. Het is alleen een kwestie van uw juiste gewicht en uw huidige gezondheid en dat soort zaken. Dan kunnen wij precies vaststellen welke kuur u bij ons gaat volgen.

ROSALIE : Ik verheug mij er bijzonder op. Voor Henk eigenlijk nog meer dan voor mij. Hij is de laatste tijd zo dik geworden.

ODETTE : Oh, dat halen wij er weer snel genoeg af. Misschien wilt u alvast uitpakken. Ik zal u even naar uw bungalow brengen. (*Ze kijkt in het gastenboek en haalt een sleutel van het bord.*) Ja, dat is 'm... bungalow nummer 9. (*Zij pakt de verkeerde koffer op en ze gaan beiden af via de tuin.*)

(Roland komt van links weer binnen. Hij loopt naar de receptie, terwijl Odette snel terug komt met de oude koffer. Zij geeft die aan Roland.)

ODETTE : Alsjeblieft... jij hebt 'm gekocht, dan zorg je er ook maar voor.

(Odette pakt de koffer van Rosalie en verdwijnt weer snel in de tuin. Roland opent de koffer en kijkt wat erin zit. Hij haalt er de servetten uit en haalt er dan een vieze regenjas uit die hij omhoog houdt en bekijkt. Hij gooit de jas dan aan de kant en haalt er dan een groen uitgeslagen jas van een rokkostuum uit. Hij houdt het omhoog om het te bekijken en op dat moment komt meneer Hordijk via de tuin binnen en gaat achter hem staan.)

HORDIJK : Gaan we uit vanavond?

ROLAND : *Nee, nee, ik niet.*

HORDIJK : *Oh, ik dacht even, dat jij naar de dansavond ging.*

(Roland stopt de jas weer terug in de koffer en doet de deksel dicht.)

ROLAND : Kan ik u ergens mee van dienst zijn?

HORDIJK : Ja.

ROLAND : Wat wilt u hebben?

HORDIJK : Iets te eten.

ROLAND : Dat heb ik u al verteld. Als u iets te eten wilt hebben, staat er een open buffet in de gymnastiekzaal.

HORDIJK : Daar ben ik geweest.

ROLAND : Mooi zo.

HORDIJK : Wat je mooi noemt. Dezelfde rommel die wij hier iedere dag krijgen. Stukken selderie met geitekaas, geraspte wortels in de yoghurt en wittekool taart. Dat kan ik niet meer door m'n keel krijgen.

ROLAND : Ik begrijp niet dat u dat rommel durft te noemen. U bent toch hier voor uw gezondheid. Wat verwacht u dan anders?

HORDIJK : Ik wil gewoon voedsel. Jullie hebben gewoon voedsel hier ergens verstopt. Dat weet ik wel!

ROLAND : Nee, dat hebben wij niet. Wij hebben hier alleen vegetarisch voedsel, met weinig calorieën, weinig zout, weinig vet... een zuiver kwaliteits dieet.

HORDIJK : Ja! Dat is alleen voor ons! Maar wat krijgen die anderen?

ROLAND : Hoe bedoelt u "die anderen"?

HORDIJK : Er zijn hier gewoon twee soorten maaltijden. Twee aparte menu's. De een krijgen wij en zij krijgen die andere!

ROLAND : Ik kan u werkelijk niet volgen. Wat bedoelt u met "zij"?

HORDIJK : Ik ken ze niet, maar ik weet wel wat ze eten.

ROLAND : O ja? Wat eten zij dan?

HORDIJK : Dit! *(Hij haalt de menukaart achter zijn rug vandaan, die de etalagepop voor had.)*

ROLAND : Oh, dat.

HORDIJK : Kijk eens wat er op staat, **speciaal menu**... Biefstuk met niertjes... Rundvlees in bladderdeeg... Balkenbrij... Vruchtenpudding! Vertel mij nou 's wie op dit dieet is! Wie zijn die mensen?

ROLAND : Niemand.

HORDIJK : Kom, vertel op... wie zijn dat?

ROLAND : Ik zeg toch: **niemand**. Dit is gewoon een oud stuk karton.

HORDIJK : En waarom lag het dan in de keuken... bovenop de vuilnisemmer?

ROLAND : Ik denk, dat iemand dat daar neer gelegd heeft. Kijk, als u het weten wil, kwam het daar vandaan. *(wijst op de koffer)*

HORDIJK : Bedoel je bij dat oude rokkostuum?

ROLAND : Ja.

HORDIJK : Nou moet je geen onzin praten. Ik ben op feesten geweest waar ze die rokkostuums dragen... en daar hebben ze het menu niet op een oud stuk karton geschreven... en daar stond ook geen "balkenbrij" op het menu.

ROLAND : Nou ja, ik wil er verder niet op ingaan, maar hier staan dat soort gerechten niet op de kaart. *(Hij loopt naar het kantoor, met de oude koffer en de jas en zet de spullen achter de deur.)*

HORDIJK : *(volgt Roland)* Kijk nou 's naar het menu! Kijk nou's! Ik had mij bij de maaltijden hier neergelegd. Ik had er begrip voor. Maar dan krijg ik dit opeens onder m'n neus! Dan ben ik weer helemaal van slag af!

ROLAND : Geeft u dat maar aan mij, dan zal ik het verbranden.

HORDIJK : Nee nee! Er moet hier een geheime groep mensen zijn die wel lekker eten. En die zal ik vinden!

ROLAND : Nou, dan wens ik u veel succes. *(Hij gaat links af)*

(Hordijk gaat op zoek naar voedsel. Hij loopt naar de ladenkast en trekt iedere lade open. Dan loopt hij naar de kast en onderzoekt die ook. Hij vindt tot zijn grote vreugde de plastic tas en vindt daar de chocoladewafels in. Hij kijkt rond of niemand hem ziet en stapt in de kast. Op dat moment komt Steff via de tuin naar binnen. Hij is het type van een "gladde jongen" met een natuurlijke charme. Hij draagt een licht zomerkostuum met een bijpassende hoed. Hij stapt op zijn gemak binnen en bekijkt de omgeving op zijn gemak. Hordijk hoest in de kast, als hij zich verslikt in een wafel. Steff loopt naar de kast en luistert. Dan doet hij de deur open. Hordijk stapt eruit en kucht een beetje na. Steff spreekt met een licht Frans accent.)

STEFF : Voelt u zich wel goed?

HORDIJK : Ja hoor... ik controleer net even de bed-wafels.

STEFF : De wat?

HORDIJK : De bedlakens, bedoel ik natuurlijk. Logeert u hier?

STEFF : Neen, ik ben net aangekomen. Tjonge, wat is het hier fris in Nederland... ik heb geloof ik nu al kou gevat.

(Steff trekt een lange zakdoek uit zijn zak... en trekt daarmee een paspoort mee, dat op de grond valt, maar hij merkt dat niet. Hij snuit zijn neus en stopt de zakdoek weer in zijn zak.)

HORDIJK : Nou, het is een beetje vochtige warmte, gebruikelijk op zo'n zomerse avond.
Waar komt u vandaan?

STEFF : Madagascar... weet u waar dat is?

HORDIJK : Ja, dat is toch een eiland langs de kust van Afrika, is 't niet,

STEFF : Mais oui. Een heel groot eiland, ook heel warm. Iets anders dan hier.

HORDIJK : Bent u een Madagascarrier? Of hoe zo iemand mag heten?

STEFF : Een Malagassi? Nee, ik ben een ingezetene van Frankrijk. Mijn naam is dokter Louis la Roulliere. *(slaat op zijn zak)* Hier heb ik ergens mijn paspoort... zeg niet, dat ik het kwijt ben...

(Hij voelt in al zijn zakken. Hordijk ziet het paspoort op de grond liggen, raapt het op zonder dat Steff het ziet, die op datzelfde moment een tweede paspoort in zijn zak vindt. Hordijk kijkt snel even in het paspoort.)

STEFF : Hier heb ik het.

HORDIJK : Oh, ik dacht dat dit 't was.

STEFF : *(moet er luidkeels om lachen)* Aha, u heeft mijn andere paspoort gevonden.

HORDIJK : Ja.

STEFF : Ja... weet u... ik heb altijd een extra paspoort op zak.

HORDIJK : Waarom is dat?

STEFF : Voor het geval dat ik er één kwijt raak.

HORDIJK : Ja, dat is logisch. Zij u, dat u dokter was?

STEFF : Dokter Louis la Roulliere. Alstublieft. *(Laat Hordijk zijn paspoort zien.)*

HORDIJK : Oh, alleen staat in dit paspoort, dat u een Pool bent... Pan... Stanislaus... Prizh... Prish...

STEFF : Probeert u dat maar niet uit te spreken... daar zoudt u uw tong op breken. Geeft u het maar weer aan mij terug.

HORDIJK : Natuurlijk.

(Hordijk geeft het paspoort aan Steff terug. Deze begint opeens heel geheimzinnig te doen, alsof hij een type is uit een spionage-film. Hij kijkt over zijn schouder.)

STEFF : Het ziet er naar uit, dat ik nu beter de waarheid kan vertellen.

HORDIJK : Dat moet je zelf beslissen, beste kerel.

STEFF : Dat doe ik liever. Maar wat ik u ga vertellen is staatsgeheim. U bent toevallig niet lid van de Geheime Dienst?

HORDIJK : Nee.

STEFF : Mooi... want ik zou niet graag willen dat het in Russische kranten zou staan... Nu moet u heel goed luisteren... mensen die er ook van op de hoogte zijn, kunnen groot gevaar lopen. Hun leven hangt aan zo'n dun zijden draadje. *(wijst aan met vingers)*

HORDIJK : Dan had u 't mij misschien beter niet kunnen vertellen.

STEFF : Dat moet je zelf beslissen, beste vriend... Wil je het weten? Ja of nee?

HORDIJK : Nee.

STEFF : Misschien heeft u gelijk. Dan blijft het een geheim tussen ons tweeën.

HORDIJK : Wat blijft een geheim?

STEFF : Het geheim, dat ik u niet verteld heb.

HORDIJK : Maar als ik niet weet wat het is, hoe kan ik het dan geheim houden?

STEFF : Heel makkelijk. Er gewoon met niemand over praten.

HORDIJK : *(Hij kan het allemaal niet meer volgen)* Ik ben bang, dat m'n hersens niet goed functioneren. Ik verrek van de honger.

STEFF : Ik ook. Ik heb nog niets gegeten vanavond. Hebben ze hier niet een of ander restaurant?

HORDIJK : Nee. Ze hebben hier alleen een paar stukken selderie en wat wortelsap.

STEFF : Wortelsap?

HORDIJK : Dit is een gezondheids-boerderij.

STEFF : Oh, vandaar.

HORDIJK : Maar wist u dat niet toen u hier kwam?

STEFF : Nou, om eerlijk te zijn... ik ben hier gekomen om naar een vrouw te zoeken.

HORDIJK : Oh, dat is hier geen probleem. Ze hebben hier vrouwen genoeg. Ze hebben hier alleen geen eten.

STEFF : Nee nee, ik ben op zoek naar een bepaalde vrouw... Zij heet mevrouw Dingemans.

HORDIJK : Oh, zij heeft de leiding van deze zaak, samen met haar man, Roland.